

BIẾN CỐ TẾT MẬU THÂN

Hoàng Tất Thắng

Tết Mậu Thân 1968 đã cách đây 54 năm, một thời gian khá dài so với một đời người, dễ gây nên cảnh vật đổi sao dời và những lãng quên kỷ ức đời thường, nhưng đối với tuyệt đại đa số người dân miền Nam, các đống vỡ tang thương vì khói lửa chiến tranh của biến cố tết Mậu Thân, những chủ trương trí trá, xảo quyệt và các hành vi giết người hỗn loạn, tràn lan quá nhiều và quá tàn ác do các lực lượng tham chiến cộng sản miền bắc thực hiện với dân lành VNCH trong các ngày đầu xuân 1968, thật khó quên. Những tội ác của vc cần được nhắc lại..

Thông qua đó, cũng thật khó quên những tội ác của bọn phản chiến quốc tế, các tổ chức truyền thông thiên tả đã ra sức vo tròn, bóp méo cuộc chiến tranh Việt Nam theo chiều hướng mù lòa, làm lợi cho phe cộng sản, khi sẵn sàng giả ngơ trước mọi cảnh chết chóc do cộng sản gây ra cho thường dân miền nam và ngược lại đã vô cùng hăng hái khai thác tối đa những điểm hạn chế, các sai sót của chính phủ VNCH, để kêu gào Hoa Kỳ phải chấm dứt ngay cuộc chiến tranh. **Truyền thông thiên tả** - một thứ Fake News đương đại và bọn phản chiến quốc tế sa đọa với ma túy và tình dục đã biến một thất bại về quân sự của Hà Nội trên chiến trường miền nam Việt Nam, thành một thắng lợi chính trị bất ngờ cho phe cộng sản tại Hoa Kỳ, thổi bùng phong trào chống đối chiến tranh Việt

Nam lan tỏa khắp nơi, góp phần làm một trong nhiều nguyên nhân khiến Washington phải tìm cách giải kết chiến tranh và đưa đến sự kiện chính phủ VNCH sụp đổ trong tháng 4/1975.

Ngoài cuộc thảm sát kinh hoàng tại Huế (**Hue Massacre**) đang còn bị phủ bóng mờ, bởi các biện luận chối tội quanh co, bất luận liêm sỉ tối thiểu của cộng sản Hà Nội và phe cánh, một trong các sự kiện đốn mạt tiêu biểu của truyền thông thiên tả và bọn phản chiến quốc tế trong thời điểm này là trên cùng một địa phận Sài Gòn, với một giới hạn thời gian ngắn ngủi chỉ từ ngày 1/2/1968 đến 3/2/1968, lồng chung trong một bối cảnh là trận chiến biển cô tết Mậu Thân tại thủ đô miền nam, đã có hai tấm ảnh chụp tại hiện trường, mặc định cho hai sự việc dù không hề đoán định trước, nhưng lại liên quan mật thiết với nhau và đã có hai số phận hoàn toàn trái ngược hẳn nhau.

Ngày mừng 2 tết, tức ngày 1/2/1968, quân đội cộng sản miền bắc tấn công các doanh trại của QLVNCH đóng trong vùng Gò Vấp, trong đó có bộ chỉ huy pháo binh ở trại Cỏ Loa và bộ chỉ huy thiết giáp ở trại Phù Đổng. Chiến sự nổ ra lúc hơn 4 giờ sáng. Với các lợi thế bất ngờ, quân số đông, trong khi đối phương là quân số vắng phòng, hậu cứ, hơn nữa lại chênh mảng phòng thủ vì lệnh hưu chiến, nên bắc quân dễ dàng kiểm soát chiến trường và tràn qua khu gia binh trại thiết giáp, tàn sát một số gia đình quân nhân QLVNCH đang cư trú tại đây (1), trong đó có **toàn gia Đại tá Nguyễn Tuấn**, chỉ huy trưởng trường thiết giáp QLVNCH, gồm 8 người, chỉ còn duy nhất một bé trai dưới 10 tuổi sống sót.

Ngày mừng 3 tết, tức ngày 2/2/1968, các tiểu đoàn 1TQLC và 4/TQLC thuộc chiến đoàn B, lữ đoàn TQLC mới đánh giải tỏa xong các khu doanh trại ở Gò Vấp và nội vụ tội ác dã man mới phơi bày ra ánh sáng .

Nguyễn văn chú thích trên tâm hình của hãng tin AP:

(NY16-Feb.1) DEATH OF A MILITARY FAMILY IN SÀI GÒN. South Vietnamese soldiers stand near bodies of a

South Việt Nam commander of a training camp and command center and members of his family after the camp was retaken from the Viet Cong in a northern Sài Gòn suburb today. The commander, a colonel, was decapitated by the Viet Cong and his wife and six children were machinegunned. On ground near the corpses are toys and food. At right are sandbags behind which the children hid (AP Wirephoto via radio from Sài Gòn).

MỘT GIA ĐÌNH QUÂN NHÂN BỊ TÀN SÁT Ở SÀI GÒN.

Các quân nhân miền nam Việt Nam đang đứng cạnh thi thể cấp chỉ huy một trung tâm huấn luyện của Nam Việt Nam và các thân nhân của ông, sau khi họ tái chiếm được khu trại từ Việt Cộng trong vùng ngoại ô ở phía bắc Sài Gòn trong ngày hôm nay. Người chỉ huy, một Đại tá đã bị Việt Cộng chặt đầu, trong khi người vợ và 6 người con của ông bị giết bằng hèm liên thanh. Trên mặt đất gần những thi hài là đồ chơi và thức ăn. Phía bên phải là những bao cát nơi các đứa trẻ đã trốn vào ở phía sau.

Đại tá Nguyễn Tuấn tốt nghiệp khóa 1 Võ khoa Thủ Đức vào tháng 6/1952, ra trường phục vụ trong binh chủng thiết giáp tại quân khu I, năm 1962 là Thiếu tá trung đoàn trưởng trung đoàn 4 thiết giáp đóng ở Quảng Trị, đến năm 1965 là Trung tá, được chuyển chuyên vào Sài Gòn đảm trách chỉ huy trưởng trường thiết giáp đặt tại Thủ Đức từ tháng 4/1965, được thăng cấp Đại tá và cùng gia đình cư ngụ trong trại gia binh bộ chỉ huy thiết giáp đặt tại trại Phù Đổng – Gò Vấp.

Trong vụ thảm sát ngày 1/2/1968 ngoài bé trai dưới 10 tuổi duy nhất thoát nạn, các nạn nhân gồm có Đại tá Nguyễn Tuấn, vợ là bà Từ thị Như Tùng và 6 con nhỏ (nhỏ nhất là bé gái mới 3 tuổi). Gia đình bên vợ Đại tá Nguyễn Tuấn ở tại Huế còn phải chịu đựng hèm một thảm nạn đau thương thứ hai trong biến cố tết Mậu Thân, khi em trai bà Đại tá là **Thiếu tá Từ Tôn Khán**, tỉnh đoàn trưởng tỉnh đoàn xây dựng nông thôn

NY 16, Ngày Một Tháng Hai: Những người lính miền Nam đang đứng gần những thi thể một cấp chỉ huy tại một Trung Tâm Huấn Luyện và những người trong gia đình, sau khi trung tâm được quân ta tái chiếm khỏi tay Việt Cộng, ở ngoại ô phía Bắc Sài Gòn, ngày hôm nay. Cấp chỉ huy này là một đại tá đã bị Việt Cộng chặt đầu, trong khi vợ và sáu con đã bị giết bằng súng liên thanh. Dưới đất gần những thi thể là đồ chơi và thức ăn. Bên phải là nơi mà những đứa trẻ này đã ẩn núp sau những bao cát.

tỉnh Quảng Nam, về Huế ăn tết cùng với đại gia đình cũng bị Việt Cộng đến nhà lùng bắt, uy hiếp cha mẹ và hăm dọa đốt nhà để Thiếu tá Khán phải ra khỏi nơi ẩn núp và bị giết chết tại chỗ bằng búa bừa cùi, trước sự chứng kiến của thân nhân (2).

Từ sự quen biết trước đó do đồng hương Huế - Quảng Trị, vừa là bạn đồng khóa 1 Võ khoa, vừa đều là sĩ quan cao cấp của QLVNCH, Chuẩn tướng Nguyễn Ngọc Loan đã biết rất rõ sự việc xảy ra tại Gò Vấp, thông qua các cuộc họp hành quân giải tỏa thủ đô, được tổ chức hàng ngày tại bộ TTM. Bé trai sống sót sau tội ác của Việt Cộng cũng có một thời gian nương tựa với gia đình bên vợ của Chuẩn tướng Loan, sau tháng 4/1975 cũng di tản sang Hoa Kỳ theo thân nhân và hiện nay là

Đại úy kỹ sư Nguyễn Huấn, phó giám đốc thông tin của bộ tư lệnh hệ thống kỹ thuật hải quân Hoa Kỳ NAVSEA – Naval Sea Systems Command (3).

Sáng ngày mùng 4 tết, tức ngày 3/2/1968, tiểu đoàn 2TQLC của Thiếu tá Ngô Văn Định, cũng thuộc chiến đoàn B/TQLC được tăng phái cho Tổng nha CSQG của Chuẩn tướng Nguyễn Ngọc Loan và nhận nhiệm vụ đến thay thế cho các tiểu đoàn 33BDQ và 38BDQ tại khu vực quận 10 và Chợ Lớn, có trách nhiệm tảo thanh tiếp tục các toán cộng sản còn trà trộn tại các khu dân cư trong vùng.

Phân chia vùng hành quân cho bốn đại đội thuộc dụng tiểu đoàn 2TQLC gồm đại đội 1 lãnh nhiệm vụ hành quân lục soát khu vực đường Trần Nhân Tôn và đường Minh Mạng, đại đội 2 từ cầu Chữ Y ra tới Phú Định, đại đội 3 từ hẻm rợp Bình Tây đến bến Lê Quang Liêm và đại đội 4 là trọn khu vực chùa Ấn Quang. Trong đó nói riêng địa bàn chùa Ấn Quang là khu vực có giới hạn bởi bốn con đường, gồm đường Bà Hạt phía bắc, Vĩnh Viễn phía nam, Nguyễn Duy Dương phía tây và Sư Vạn Hạnh phía đông. Phía nam khu vực cũng là nơi có đại lộ Minh Mạng chạy theo hướng nam – bắc, dẫn ra ngã bảy bồn binh Sài Gòn và đại lộ Lý Thái Tổ.

Đại đội 4 TQLC của Trung úy Vũ Đoàn Dzoan từ ngã 7 theo đại lộ Minh Mạng và Lý Thái Tổ tiến vào bao vây bốn mặt chùa Ấn Quang. Trong đó trung đội 42 TQLC của **Thiếu úy Kiều Công Cự** án ngữ từ ngã tư Nguyễn Duy Dương – Bà Hạt rải vào dọc đường Nguyễn Duy Dương, tức mặt sau chùa Ấn Quang, với lệnh báo động toàn đại đội 4 TQLC phải cảnh giác tối đa, vì Việt Cộng đang tìm cách vượt thoát ra ngoài (4).

...Trung đội 41TQLC của Thiếu úy Phan Ngọc Viếng lãnh nhiệm vụ tấn công vào chính diện của chùa, nhưng bị Việt Cộng từ trên lầu cao bắn xuống dữ dội, không thể áp sát, phải dạt qua hai bên và còn để lại tại chỗ xác một binh sĩ. TQLC phải thêm hỏa lực từ xa bằng thêm, không giật SKZ.57 và hai cây đại liên 30 bắn không chế để tiếp tục tiến vào, nhưng

kết quả vẫn không được như ý. Tình trạng gần như tiến thối lưỡng nan. Khoảng 10 giờ thêm, tôi, thiếu úy Cự, đang đứng trên căn gác một ngôi nhà gỗ quan sát phía công sau chùa, bỗng có một người dắt chiếc xe đạp đang lách qua cửa sau, mắt láo liên, nhìn bên trái, nhìn bên phải, rồi định thót lên xe để chuồn. Tôi la to lên “**bắt lấy nó**”, hạ sĩ nhất Nguyễn Đức Diệt và hạ sĩ Lê Văn Nhị từ bên trong nhảy ra tóm lấy và đè hẳn xuống mặt đường nhựa. Hạ sĩ Nhị kêu lên “nó có hem K.54 Thiếu úy ơi”, có cả một phóng đồ hành quân khu vực Sài Gòn, - Chợ Lớn trên cánh tay trái dưới lớp áo trong còn có một cái bảng đồ đề chữ B.29. Tôi nghĩ ngay đúng là Việt Cộng rồi và phải là cấp chỉ huy mới có K.54 với phóng đồ hành quân. Nhiều người lính xét hỏi thì nó chỉ nói là liên lạc viên.

Hạ sĩ Sung mang máy truyền tin nhanh nhẩu báo lên đại đội, tôi nghe tiếng của Trung úy Dzoan ra lệnh “Trời nó lại và cho người đưa lên đây cho tôi”. Khi áp tải lên đại đội, thì có lệnh đưa tiếp lên tiểu đoàn cũng bằng những người lính của trung đội 42TQLC và đích thân **Thiếu tá Ngô Văn Định**, tiểu đoàn trưởng 2TQLC, áp giải tên này cho người đang chỉ huy trực tiếp các trận đánh giải tỏa khu vực chùa Ấn Quang là **Chuẩn tướng Nguyễn Ngọc Loan**, tổng giám đốc CSQG, mà tiểu đoàn 2TQLC là lực lượng tăng phái.

Tại đây tướng Loan đã đem cây roulette của ông để bắn chết tên Việt Cộng, sau này tôi mới biết đó là Đại úy đặc công **Nguyễn Văn Lém**, tự Bảy Lốp. Một phóng viên ngoại quốc tên **Eddie Adams** đã chụp được bức ảnh của sự kiện này... (Kiều Công Cự, Thiếu úy, tiểu đoàn 2TQLC, **Những ngày đầu nghiệp lính & Tết Mậu Thân**,).

Trên đại lộ Lý Thái Tổ và gần với ngã bảy, kế bên chiếc xe Jeep của Chuẩn tướng Nguyễn Ngọc Loan, ngoài các binh sĩ cảnh sát đã chiến tùy tùng, còn có cả một nhóm phóng viên chiến trường người Việt Nam và ngoại quốc Mỹ, Úc. Theo hời ức của **Horst Faas**, nhiếp ảnh gia và biên tập viên hình ảnh của hem tin AP, thì Eddie Adams, phóng viên nhiếp ảnh cũng đang làm việc cho hem tin AP và là tác giả tấm ảnh xử tử hình

Nguyễn Văn Lém, tức Bảy Lốp đã kể lại:

I just followed the three of them as they walked towards us. Making an occasional picture. When they were close – maybe five feet away – the soldiers stopped and backed away. I saw a man walk into my camera viewfinder from the left. He took a pistol out of his holster and raised it. I had no idea he would shoot. It was common to hold a pistol to the head of prisoners during questioning. So I prepared to make that picture – the threat, the interrogation. But it didn't happen. The man just pulled a pistol out his holster, raised in to the VC's head and shot him in the temple. I made a picture at the same time (Horst Faas, The Sài Gòn Execution, 10/2004).

Tôi rê máy ảnh theo ba người đó, khi họ đi về phía chúng tôi. Chụp một kiểu ảnh phòng hồ. Khi họ đến gần – có thể là 5 feet – những người lính dừng lại và lùi ra sau. Tôi thấy một người đàn ông từ bên trái bước vào trong vùng kính ngắm máy ảnh của tôi. Ông ta rút một khẩu lục ra khỏi bao và giơ nó lên. Tôi không hề nghĩ là ông ta sẽ bắn. Người ta thường dí hèm vào đầu tù binh khi hỏi cung. Bởi vậy tôi chuẩn bị chụp hình về mối đe dọa, sự thảm vắn. Nhưng nó đã không xảy ra. Người đàn ông chỉ rút súng lục ra khỏi bao, chĩa vào đầu Việt Cộng và bắn vào thái dương hấn ta. Đúng lúc đó tôi chụp bức ảnh (Horst Faas, Hành quyết tại Sài Gòn, 10/2004).

Tướng Loan bình tĩnh đút súng vào bao và đã nói với Eddie Adams về hành động bất ngờ của mình:

...Bọn họ đã giết nhiều đồng đội của chúng tôi và nhiều người của bạn. Nếu bạn do dự, nếu bạn không làm nhiệm vụ của mình, binh sĩ sẽ không phục tùng bạn....(They killed many of my men and many of your people. If you hesitate, if you didn't do your duty, the men won't follow you – Michael E. Ruane, Việt Nam War photographer Eddie Adams and the Sài Gòn Execution photo that shocked the world, The Washington Post, 2/2018).

Có hai phóng viên quay phim chiến trường, một người Úc

là **Neil Davis** làm việc cho đài truyền hình ABC – Australia và một người Việt Nam là **Võ Sửu** làm việc cho đài truyền hình NBC – Hoa Kỳ, đều quay được một đoạn phim ngắn về diễn tiến của sự kiện này. Neil Davis mô tả ...*Tướng Loan cầm hem lau mặt, vẫy tay cho các binh sĩ chung quanh tránh ra, đi đến bên Bảy Lớp, không nói một lời, tướng Loan quăng điều thuốc và móc khẩu hem lục ra. Ông lấy tư thế của một xạ thủ, cánh tay phải giơ thẳng và ở khoảng cách có lẽ chừng một mét, bắn vào thái dương người tù binh...* Theo Võ Sửu, sau khi bắn, tướng Loan nói với các ký giả rằng những tên này đã giết vô số dân chúng của tôi và tôi nghĩ Đức Phật sẽ tha thứ cho tôi.

Tấm hình nhanh chóng xuất hiện ngay trên trang nhất báo chí quốc tế, với tên gọi Sài Gòn Execution (**Hành quyết tại Sài Gòn**) và tạo ra một làn hem dư luận xôn xao khắp thế giới. Cả thế giới xúc động, những hệ thống truyền thông tả khuynh, các phong trào phản chiến quốc tế tại Hoa Kỳ, Âu châu và Úc châu đã tận tình khai thác tấm ảnh theo chiều hướng quy chụp chính phủ miền nam Việt Nam là một tập đoàn sát nhân (?), buộc tội tướng Loan hành xử vô pháp, vi phạm quy ước Genève 1949 về tù binh và khơi mào cho hàng loạt vụ biểu tình chống đối chiến tranh lan tràn khắp nơi.

Tấm hình đã giúp Eddie Adams giành được giải thưởng **World Press Photo of the Year** và giải báo chí **Pulitzer** về chuyên mục phóng sự hình ảnh tại chỗ vào tháng 5/1969, đồng thời nó cũng trở thành một trong những biểu tượng dễ nhắc nhớ đến nhất, trong bất kỳ đề cập nào đến cuộc chiến tranh Việt Nam, cho dù sau này Eddie Adams đã nhìn nhận ở bất cứ cuộc chiến nào, người ta vẫn thường làm như vậy (giết đối phương để trả thù tại chỗ), nhưng hiếm có nhiếp ảnh viên nào chụp hình được mà thôi.

Sài Gòn Execution cũng là tấm hình nghiệt ngã, dè nặng oan khiên lên cuộc đời và tương lai binh nghiệp của Chuẩn tướng Nguyễn Ngọc Loan ...*Có hai người đã chết trong tấm hình đó, kể nhận viên đạn và tướng Nguyễn Ngọc Loan.*

Viên tướng giết tên Việt Cộng và tôi giết viên tướng bằng máy ảnh của tôi... (Eddie Adams, Eulogy, Time, July 27, 1998), dù với công tâm và xét tới cùng rõ ràng đây cũng chỉ là một hành động cấp thời, dứt khoát của một chức trách chỉ huy cao cấp nhất trong ngành chấp chương pháp luật, đang hiện diện trong vùng trách nhiệm bị hỗn loạn vì chiến cuộc, cần thực thi nhiệm vụ một cách mạnh mẽ, nhanh chóng thụ lý nội vụ phạm pháp và có ngay một đáp ứng thích đáng, bằng việc bắt kẻ sát nhân phải đền tội ngay tại phạm trường.

...Still photographs are most powerful weapon in the world. People believe them, but photographs do lie, even without manipulation. They are only half – truths. What the photograph didn't say was "What would you do if you were the general at that time and place on that hot day, and you caught the so-called bad guy after he blew away one, two or three American soldiers. How do you know you wouldn't have pulled the trigger yourself?". General Loan was what you would call a real warrior, admired by his troops. I'm not saying what he did was right, but you have to put yourself in his position (...). I sent flowers when I heard that he had died and wrote I'm sorry. There are tears in my eyes... (Eddie Adams, Eulogy, 1998).

...Những tấm hình vô tri vẫn là thứ vũ khí mạnh nhất thế giới. Mọi người đều tin vào nó, nhưng tấm hình cũng có thể nói dối, dù không hề có sự cố ý ngụy tạo. Hình ảnh chỉ là một nửa sự thật. Những gì tấm hình không nói là "Bạn sẽ làm gì nếu bạn là ông tướng vào lúc đó, tại nơi đó, trong cái ngày nóng bỏng đó và bạn đã bắt được một kẻ bị hemh tên khốn khiếp sau khi y mới vừa giết hại một, hai, hay ba quân nhân Hoa Kỳ. Làm sao bạn biết được nếu chính là bạn, bạn sẽ không bóp cò?". Tướng Loan đúng là người bạn có thể gọi là một chiến binh thực thụ và được thuộc cấp ngưỡng mộ. Tôi không nói điều ông ta đã làm là đúng, nhưng bạn phải đặt mình vào vị trí của ông ta (...). Tôi gửi hoa viếng tang khi nghe tin ông ta qua đời và với lời điệu "Tôi xin lỗi. Có những

giọt lệ trong mắt tôi”... (Eddie Adams, Tụng ca, 1998).

Khi nào thì những thảm cảnh kinh khủng, quy mô vượt xa Sài Gòn Execution như tập thể nạn nhân là hơn 5.000 thị dân Huế bị Việt Cộng đập đầu, chôn sống trong vụ Hue Massacre, hay thảm nạn rõ ràng vượt quá sức chịu đựng của một gia đình như trường hợp gia đình Đại tá Nguyễn Tuấn và với mức độ nào của sự liêm sỉ, dám thừa nhận đúng – sai, thì những kẻ bợ đỡ chế độ cộng sản, bọn phản chiến và những nhóm truyền thông tả khuynh mới thôi kêu gào, mới chịu mở mắt trước hàng núi tội ác có tính bản chất của cộng sản Hà Nội trong quá trình cưỡng chiếm miền nam Việt Nam và mới có đủ can đảm – ít ra cũng như Eddie Adams – khi chịu đấm ngực lỗi tại tôi mọi đảng – như thái độ cần phải có của những con người công chính??!./-

(Đám tang Gia đình Đ/ Tá Nguyễn Tuấn)

XUÂN DI HẬN

Vi Vân. - K20/1

*Anh có biết không, tôi đã khóc
Hồn nghe trần trở những sầu riêng
Bao mùa Xuân đến trong thẳm lặng
Lòng mãi vương mang vạn nỗi phiền*

*Nhớ mùa Xuân cũ trong sắc máu
Non nước tiêu điều. Ôi! Tóc tang
Đoàn người di tản như triều sóng
Bỏ cả quê hương, bỏ xóm làng*

“Đại lộ kinh hoàng” bao xác chết
Ngàn người ngã gục dưới binh đao
Ai gây máu lửa cho di hận?
Cao ngất hồn căm, uất nghẹn trào

*Cũng mùa Xuân ấy tôi tang trắng
Cha đã ra đi chẳng trở về
Mẹ khóc điên cuồng trong tuyệt vọng
Nhớ hoài hình bóng giữa cơn mê*

*Anh tôi chinh chiến vùng biên trấn
Anh dừng hy sinh dưới bóng cờ
Ôm xác con hiền, thương dáng mẹ
Vật vờ, điên đảo tỉnh hay mơ?*

*Không biết bao lần tôi đã khóc
Nghẹn ngào cay đắng nỗi sầu thương*

*Người yêu biển biệt không về nữa
Tê tái hồn nghe nặng trĩu buồn*

*Rồi bỗng ngỡ ngàng như giấc mộng
Màu đen bao phủ cả giang san
Quần thân ngơ ngác như ngừng thở
Khi chúa ban ra lệnh... “phải hàng”*

*Thôi có còn đâu hồi sử xanh!
Quê hương non nước đã tan tành
Tình yêu tôi cũng bay theo gió
Nhưng giữa tim hồng vẫn có anh.*

*Từ đó mịt mờ xa cố lý
Phương trời cô lẻ phận bèo trôi
Từng mùa Xuân đến sàu đeo đẳng
Theo kẻ ly hương vạn nẻo đời.*

Cali- Một mùa Xuân đất khách.

Đại Lộ Kinh Hoàng, tại Quảng Trị, 1972.

Tạ Lỗi

DOẢN CẨM LIÊN

*Sụp lạy cúi đầu
Ngước lên và kính ngưỡng
Bạc đàn anh chú bác
Tuổi Xuân dâng trọn
Tổ quốc ghi công.*

Dạ, thưa đúng là phải ngước lên chiêm ngưỡng và cúi đầu tạ lỗi với các anh quân nhân Việt Nam Cộng Hòa. Thuở đó, thời người viết chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi, nên đã gạt đi những hình ảnh chiến trường, những quân nhân hy sinh mạng sống cho toàn dân có được cuộc sống an lành nơi thành đô. Người viết đã gạt thẳng khoản văn chương quân đội, không thơ văn lính chiến, vì không dám đối diện với chiến tranh, chạy trốn súng đạn, đau thương, máu và chết chóc. Người viết tự thấy mình quá nhỏ bé trong bối cảnh đất nước tả tơi, rối tung mù mịt khói lửa, khiến bàn tay và trí óc của mình không làm gì được, không thể làm được một cái gì để dẹp bỏ hết khói lửa chiến tranh.

Đành chịu làm con đà điểu, hốt hoảng vùi đầu vào cát để tránh nhìn vào nỗi sợ hãi!

Sáng nay, ngày 7 tháng 10, năm 2022, nửa thế kỷ sau cái ngày 30 tháng 4 năm 1975, người viết ngồi chung một bàn

với mười hai anh cựu quân nhân xuất thân từ trường Võ Bị Sĩ Quan Đà Lạt. Có những anh Khóa 19, có những anh Khóa 21, Khóa 23, Khóa 26. Còn khóa nào khác nữa nhưng vì không nhớ nên người viết không nhắc đến, với cảm giác rất vui và thoải mái. Do vì được phép nên người viết mới dám gọi các anh là “anh” vì có vị trên 75, có vị đạt 80 rồi. Với khoảng cách tuổi tác khác nhau rất xa, nếu vào thời gian trước 1975, người viết chắc phải gọi bằng “chú” và xưng là “cháu” thì mới đúng. May sao không có chuyện “chú – cháu” thời đó và cho đến hôm nay!

Câu chuyện được kể tiếp...

Nơi xứ người xa tít bờ bên kia Thái Bình Dương, hôm nay “anh em” mới được gặp nhau. Vì gần nửa thế kỷ trôi qua nên khoảng cách tuổi tác mỏng đi nhiều, câu chuyện trở nên thân mật và gần gũi biết chừng nào. Câu chuyện ròn tan với đủ giọng Bắc, Trung, Nam, với chủ đề toàn là chuyện thời xưa. Người kể chuyện và người nghe chuyện đã xa chiến trường, xa nỗi hiểm nguy, khổ đau, chết chóc để chỉ còn là chuyện kể vui tai và vui miệng mà thôi. Có chuyện vui đời lính, chuyện các binh chủng Việt Nam Cộng Hòa, chuyện mấy ông lính viết văn làm thơ, ai ai cũng trở thành những nhà kể chuyện thật là duyên dáng.

Phải cảm ơn cái gạch nối lớn để đến được với các anh là tờ báo KBC “Khu Bưu Chính” – VNCH, nơi ông xã đang làm việc. Với nhiệm vụ chọn bài vở, dàn trang cho báo, nên anh phải liên lạc với các cựu quân nhân để thu thập tất cả những bài viết, hồi ký và cho lên báo. Cái gạch nối này thật là đáng giá muôn vàn!

Anh đã tiếp nhận những bài viết với chủ đề Các Vị Tướng Xuất Sắc Của Quân Đội VNCH, chuyện vui buồn đời chiến binh, chuyện tình lính chiến, chuyện dân và quân tương thân tương trợ lẫn nhau. Vì là công việc tiếp xúc hằng ngày nên tình cảm ngày càng nhiều, nên dây tình quân quít với các anh chiến sĩ ấy ngày càng thắt chặt với chàng thuộc ban biên tập.

Vợ, người sát cạnh, cũng được hưởng ké. Có khi còn được đọc ké bài viết trước khi báo phát hành. Đọc càng nhiều càng thấy thương lính, người lính VNCH của hai nền Cộng Hòa I và II. Thương người dân vùng quê, sống kề cận với chiến tuyến, có khi nằm ngay trong vùng giao tranh, có quá nhiều nỗi khổ và thiệt thòi. Thương luôn cả những người dân vô tội của phía “bên kia”. Vì nghĩ cho cùng, dân ở đâu cũng phải tuân theo luật lệ của giới cầm quyền ở đó, nhất là ở chế độ độc tài, độc đảng. Không muốn cũng không được!

Câu chuyện từ **Tập San Đa Hiệu** cũng làm người viết được biết thêm ít nhiều về các anh. Đa Hiệu là cơ quan ngôn luận của Tổng Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan TVBQGVN từ xa xưa. Tới nay, báo vẫn tiếp tục xuất bản mỗi bốn tháng một số với mục đích là nối kết lại các sĩ quan trường Võ Bị trên toàn thế giới. Đa Hiệu sống được vững mạnh đến ngày nay là nhờ sự cộng tác và đóng góp của chính các anh, các vị phu nhân, và các anh chị thanh thiếu niên Đa Hiệu. Tài chính, bài vở, và điều hành giỏi thì Đa Hiệu mới còn ra mắt độc giả dài lâu.

Đó là lần đầu tiên được gặp các anh Võ Bị, quả là một ngày vui. Vui vì được ngồi chung và tiếp chuyện với các chiến sĩ VNCH. Hiểu và được nghe chuyện chiến binh, nghe chuyện thương đau chiến cuộc cùng vận nước nổi trôi ở một thời xa xưa. Chuyện thời nay, giây phút hiện tại là các chiến sĩ già vui với niềm vui “còn có nhau”, còn được gặp nhau hằng tuần ngày Thứ Sáu, để mà thăm chùng xem ai còn ai mất, ai đau ai

bệnh, vui buồn cùng chia sẻ.

Niềm vui này kéo dài hết cả một ngày, cũng vì người viết đã xin các anh thứ lỗi: Cái tội ơ hờ với “nỗi buồn chiến tranh”, thờ ơ với quân nhân lính chiến, rất nhiều lỗi đã mắc phải thời xa xưa. Bây giờ, anh em có nhau trong bàn cà phê buổi sáng, để cùng chia sẻ tiếp kiếp đời tha hương, chuyện con cháu đầy đàn, chuyện hội nhập nơi quê hương thứ hai; hoặc không nói thì có thể ngồi nhìn nhau cũng đủ ấm lòng đời người còn lại.

Chuyện kể có buồn nhưng cũng có vui, mà có lẽ vui nhiều hơn vì chúng tôi bây giờ không còn cô độc nữa.

Cali ngày 8/10/2022

Doãn Cẩm Liên, ái nữ của nhà văn Doãn Quốc Sĩ,

*cùng anh em Võ Bị tại nhà hàng Factory, Nam Cali
Calilifornia, ngày 8 tháng 10 – 2022.*

UKRAIN, CHIẾN SỰ

SONG VŨ- K17

Cuộc chiến tranh Nga- Ukraine đã bước qua ngày thứ 232. Phần thắng nghiêng về phía UK sau gần hai tháng phản công, lấy lại hơn 2400 km² lãnh thổ bị Nga chiếm trong cuộc xâm lăng ngày 24 tháng 2. Điều đáng nói ở đây không phải là diện tích mà quân đội UK giành lại được từ tay Nga mà là khả năng đánh trả của phía UK tỏ ra ngày càng mạnh hơn, quyết đoán hơn. Lực lượng quân sự của UK mạnh thêm lên từng ngày và phía Nga thì ngược lại, ngày càng yếu. Có thể nói chắc một điều, thời gian càng lâu, sự thất bại của Nga càng thâm hơn.

Chúng ta hãy thử kiểm điểm qua một vài dữ kiện kể từ khi Nga tấn công xâm lược UK ngày 24 tháng 2 2022.

1/ Giai đoạn đầu cuộc chiến, với những tin tức tình báo sai lầm và sự chủ quan của một tên độc tài bị bịt mắt bởi đám cận thần dưới trướng, Putin đã tính sai nước cờ, hy vọng trong vòng 72 giờ, cuộc thôn tính một phần lớn lãnh thổ UK sẽ hoàn thành cùng sự sụp đổ của chính quyền hiện hành của **Tổng Thống Zelenski** do các lực lượng thân Nga nằm vùng trong chính quyền hợp nội công ngoại kích. Thực ra, toan tính này phần lớn do chủ quan của Nga trong các lần xâm lăng trước đó ở Georgia 2008 rồi Crimea 2014, một cách chóng vánh. Các cuộc xâm chiếm gặm nhấm một phần lãnh thổ này thành công quá dễ dàng với một đạo quân Nga đông đảo về số lượng và mạnh mẽ về trang bị vũ khí. Điều đó đã không xảy ra trong

lần “ hành quân đặc biệt này”-một tên gọi rất trịch thượng chủ quan của Putin khi đặt tên cho cuộc xâm lăng UK ngày 24/ tháng Hai. Quân đội UK trước sức tấn công hung hãn của Nga đã phải dời bỏ một số khu vực và thất thế trong việc phòng thủ nhiều khu vực, cụ thể là các thành phố Mariopol ,Kherson... rơi vào tay địch. Trong tình hình dẫu sôi lửa bỏng này, một số các chuyên gia quân sự trên thế giới đã nghĩ rằng UK có thể phải chấp nhận mất phần lãnh thổ của mình để đổi lấy hòa bình cho phần đất còn lại.

2/ Nhờ sự viện trợ tận tình của khối NATO và đặc biệt là Hoa Kỳ, dần dần quân đội UK lấy lại được sức mạnh của mình, và kể từ tháng 9/2022 ;UK tổ chức các cuộc phản công rất hiệu quả trước sự khâm phục của thế giới khiến cho quân Nga tán loạn mất tinh thần hốt hoảng bỏ chạy. Điều kỳ diệu này một phần nhờ sự trang bị, huấn luyện của khối NATO giành cho quân đội UK, cộng thêm vào tinh thần dân tộc UK ngày càng lên cao, tin tưởng vào lãnh đạo của mình, và một phần khác trước sự tàn bạo vô nhân tính của quân Nga tàn sát, cướp bóc hãm hiếp phụ nữ, giết hại trẻ em khiến cho người dân UK thấy rõ rằng họ không thể lùi trong cuộc chiến đấu này nếu họ còn muốn sinh tồn.

3/Sự thất bại rõ ràng nhất mà chúng ta có thể ghi nhận được ở phía Nga chính là lệnh tổng động viên từng phần của Putin trong ngày 24 tháng 9 vừa qua. Cuộc động viên này đã khiến cho hàng trăm ngàn thanh niên trong độ tuổi quân dịch bỏ đất nước ra đi sang các quốc gia lân cận khiến chính quyền Nga lúc đầu phải nhắm vào các vùng các bộ tộc thiểu số, các khu vực xa xôi tránh các thành phố lớn để giảm sự phản đối phần nộ của dân chúng. Nhưng sau đó chừng nửa tháng khi không tìm đủ số quân mong muốn đã phải áp dụng “ tóm bắt” lung tung ngay trên đường phố ở cả thủ đô Moscow lẫn Petersburg. Trong lịch sử nước Nga kiểu trưng binh này không phải là lần đầu tiên mà đã nhiều lần nước Nga thực hiện. Chỉ tính từ đầu thế kỷ 20; năm 1904 khi Nga Nhật chiến tranh, Sa hoàng ra lệnh động viên thanh niên và sinh viên đại

học tham chiến. Kết cục chẳng đi tới đâu, hậu quả dẫn tới các cuộc nổi loạn vào năm sau đó. Cho tới khi Sa hoàng chấp nhận rút ra khỏi cuộc chiến và thỏa hiệp được với quốc hội, trật tự mới được phục hồi.

Khởi đầu thế chiến thứ Nhất, Nga cũng ban hành lệnh tổng động viên trung tập cả 10 triệu binh sĩ. Vợ vét hết tài nguyên nhân lực, bắt đi cả những người trước đây được miễn trừ, trung niên, dân tộc gốc thiểu số. Chính quyền sử dụng luôn cả các binh sĩ đồn trú trừ bị địa phương gởi hết ra tiền tuyến. Với số quân đông tới cả chục triệu, được trang bị vũ khí đầy đủ hơn cả địch quân. Nga chủ quan tung ra cuộc tấn công vào quân Đức-Áo-Hung; nhưng chỉ hai ba tuần lễ tiếp theo, lính buôn vũ khí đào ngũ hàng loạt. Số lính rã ngũ này lên tới hơn 2 triệu người, và điều tệ hại hơn nữa, số lính đào ngũ này mang theo vũ khí, trở về quê nhà tiến hành cuộc cách mạng ruộng đất, đuổi cổ các chủ đất, chiếm hữu lại ruộng đất cho chính mình. Rồi Thế chiến thứ Hai, Nga cũng tổng động viên hơn 30 triệu quân để đương đầu với Đức và mặc dù chiến thắng cũng đã mang lại hệ quả có hơn 20 triệu binh sĩ hy sinh trong cuộc chiến tranh này. Sau đó tên độc tài Stalin đưa nước Nga vào một giai đoạn âm đạm khác làm nhà nước Nga sụp đổ vào năm 1991. Lần động viên từng phần này có dấu hiệu không hay ngay từ sau khi Putin đặt bút ký, hàng trăm ngàn người trong tuổi bị bắt lính chạy tứ tán sang các quốc gia láng giềng (***)

Trong các cuộc động binh trước đây, Nga ở vào thế chủ động không xâm lược nên ít nhiều mang tính chính nghĩa; giờ đây ngược lại, Nga xâm lăng lãnh thổ của Ukraine—chưa kể đến yếu tố hai quốc gia này từng có giai đoạn sống chung dưới cái tên Liên Bang Nga. Số người Nga còn đang sinh sống trong lãnh thổ Ukraine không phải là ít, điều này chắc chắn có tác động lớn tới tâm lý những người lính Nga còn có ý thức trách nhiệm. Cho dù phản ứng chống lại lệnh động viên của Putin chưa đủ lớn nhưng nếu tình thế này kéo dài và số thương vong của đám tân binh thiếu huấn luyện và trang bị ngày càng

tăng thì một phong trào phản chiến rộng lớn sẽ bùng phát. Ở thời điểm ấy chế độ độc tài của Putin sẽ sụp đổ từ bên trong.

Dân chúng Nga thực sự không ham muốn chiến tranh như Putin mong đợi. Thậm chí để bổ sung cho đám binh sĩ bị chết trận và đám tân binh chưa đủ thời gian huấn luyện trang bị, Các đơn vị đánh thuê Wagner của Yevgeny Prigozhin chỉ huy đã phải vào thẳng các trại tù chiêu mộ các tội phạm tham gia quân đội với hứa hẹn được tha tội nếu còn sống sót sau chiến tranh! Động viên tân binh chưa đủ, và vì hậu quả của tình hình, các tân binh này được chuẩn luyện khá sơ sài, trang bị vũ khí thô sơ cùng sự thiếu thốn trang bị của một quân nhân hiện đại, đó là lý do các tân binh này trở thành một loại bia thịt trong giao chiến với quân đội Ukraine. Một quân đội “tá pí lù” như trên là biểu hiện rõ nhất sự thất bại trước mắt của Nga trong cuộc chiến này.

Một đội quân không được huấn luyện tốt trộn lộn với một đám lính đánh thuê đầy tội phạm; quân đội Nga giờ đây không có lý tưởng chiến đấu chắc chắn không thể đủ sức mạnh chống trả lại đối thủ của mình vừa có trang bị huấn luyện tốt hơn và sẵn sàng chấp nhận hy sinh để bảo vệ quốc gia dân tộc của họ.

4/ Putin đã sử dụng chiêu thức hù dọa sử dụng vũ khí nguyên tử “chiến thuật” để mong giải quyết cuộc chiến của mình. Thực tế cũng chẳng dễ dàng như Putin nghĩ.(****)

Phần lớn những loại bom hạt nhân chiến thuật của Nga có khả năng công phá bằng một phần ba trái bom nguyên tử của Hoa Kỳ đã thả xuống Hiroshima và Nagasaki vào ngày mùng 6 và mùng 9 tháng 8 Năm 1945. Điều mà người ta lo ngại là không biết quả bom của Nga có đủ nhỏ nằm trong đầu đạn hỏa tiễn Iskander của Nga để bắn đi hay không hay phải dùng một loại phương tiện chuyên chở khác (Lý do hỏa tiễn hoặc phi cơ chuyên chở có thể bị bắn hạ trước khi tới đích và vì thế có thể gây họa cho những vị trí không phải là mục tiêu của đầu đạn?!).

Người Nga cũng có thể sử dụng một loại đạn pháo hạt

nhân nhằm tiêu diệt các đơn vị quân đội Ukraine hoặc các mục tiêu quân sự nhỏ. Nhưng cho dù cách nào, nếu Nga dùng vũ khí hạt nhân, bụi phóng xạ cũng sẽ bay tung tóe khắp lãnh thổ UK nói riêng, châu Âu và kể lãnh thổ của Nga giáp biên giới UK nữa nói chung—nếu ở thời điểm ấy, gió đổi chiều sang hướng Đông thì hệ quả còn nặng nề hơn. Xét cho cùng nếu Nga dùng vũ khí hạt nhân, chắc chắn khối NATO không thể ngồi khoanh tay đứng nhìn những tác động độc hại của bụi phóng xạ phủ trùm lên đầu mình. Chỉ một vụ rò rỉ nhà máy điện hạt nhân Chernobyl vào ngày 26 tháng 4 năm 1986 cũng đã làm cho Châu Âu rung động rồi nói chi tới bom hạt nhân thứ thiệt! Và lại, xâm lăng lãnh thổ là mong muốn chiếm hữu phần đất cùng tài nguyên trên mảnh đất đó để dùng cho quốc gia của mình, giờ đây dùng bom hạt nhân thì kẻ cũng như tự đánh mất mục tiêu ban đầu rồi. Chưa kể sau chiến tranh, nước Nga sẽ trở thành tên tội đồ lớn nhất trước mắt toàn dân thiên hạ. Và rồi Trung Quốc, Ấn Độ liệu có thể ngậm miệng ăn tiền phốt lờ trước hành động tàn độc này không?

Suy cho cùng, nếu Nga liều lĩnh dùng bom hạt nhân để mưu cầu thắng lợi trong cuộc chiến này thì đây lại là sai lầm lớn hơn cả sai lầm khi xưa quân xâm lăng lãnh thổ UK. Thế giới chắc chắn không thể đứng dưng trước sự điên rồ hoang tưởng của một tên độc tài khát máu như Putin bởi vì bụi phóng xạ không chỉ tàn hại người dân UK và Âu Châu nói chung mà lan tỏa ra khắp mọi vùng trên hành tinh này.

Các châu lục còn lại cũng chịu chung thảm họa, và các cường quốc hạt nhân không thể vô can đứng nhìn cái chết từ từ của chính quốc gia mình nếu không nhanh tay tiêu diệt tên đồ tể Putin cùng quốc gia của ông ta. Khi đưa ra những lời đe dọa này, Putin hy vọng sẽ làm chùn bước khối NATO. Thực tế ngược lại, các thủ lĩnh quốc gia thuộc khối NATO càng tăng cường giúp đỡ viện trợ vũ khí cho UK và người dân UK càng thêm kiên cường tiến công địch bởi vì dân chúng UK giờ này hiểu rằng thà cùng chết chung với kẻ thù còn hơn chết dưới tay kẻ thù nếu buông súng quy hàng. Quả thật Putin ngày 28

tháng 10 lại xuống giọng và cam kết không sài vũ khí nguyên tử trong cuộc chiến này nữa!

5/ Chiến cuộc bước sang ngày thứ 236. Putin thay đổi tư lệnh chiến trường bằng tên tướng Sergei Sorovikin—một tên đồ tể máu lạnh. Chiến thuật cũng thay đổi theo, ngay sau khi nhậm chức tên tướng này đã sử dụng hỏa tiễn và không quân tấn công khắp các thành phố trên lãnh thổ UK. Các mục tiêu oanh kích bất kể là cứ điểm quân sự hay không, khu vực chợ búa, siêu thị, nhà thương, trường học bệnh viện.... Miễn là có người để chết là được. Sự tàn bạo này như phần đông các nhà phân tích chiến tranh đều có chung nhận định rằng Putin đang tự dồn mình vào vách tường trước khi thất bại thảm hại cuộc chiến này.

Sự tàn bạo chỉ bộc lộ thêm sự yếu kém chứ không phải là biểu trưng của sức mạnh thực sự của Nga. Để cân bằng áp lực này, các quốc gia trong khối NATO tiếp tục tăng cường viện trợ các loại hỏa tiễn chống hỏa tiễn hiện đại nhất cho UK.

6/. Giác mơ đại đế Sa Hoàng Peter đệ Nhất của Putin tan thành mây khói sau hơn thập niên âm thầm áp ủ và mơ ước. Xuất thân từ một tên mật vụ tầm thường, Putin được thời cuộc đẩy lên dần thành tổng thống một cường quốc hạt nhân, nhưng bản thân Putin lại không cập nhật được với hiện thực mà ngược lại sống ảo trên những suy nghĩ cổ lỗ từ hai ba thế kỷ trước. Thế giới hiện tại không phải là những quốc gia mạnh mún được cai trị bằng các ông vua hoặc các tù trưởng. Thế giới hiện tại cũng không phải là tập hợp các quốc gia biệt lập “đèn nhà ai nấy sáng” như thời trung cổ.

Nhân loại ngày nay ai cũng mong muốn có một cuộc sống ổn định hạnh phúc, điều mà chiến tranh làm ngược lại. Cuộc chiến tranh Nga- Ukraine là điển hình cuồng tưởng của các tên cai trị độc tài mang nặng đầu óc thực dân đế quốc. Điều đáng để chúng ta suy ngẫm là hệ quả của cuộc chiến sẽ làm cho các nhà hoạch định chính sách quốc gia cân nhắc trong việc tìm mọi cách để trang bị cho quốc gia mình một

“thứ đồ chơi nguyên tử”. Bởi vì nếu không có, các cường quốc hạt nhân sẽ găm nhăm dần lãnh thổ của mình nếu quốc gia mình nằm kề bên họ; nếu không đành phải chịu cảnh làm tay sai nô lệ cho các cường quốc này.

Giải pháp thứ hai là phải trang bị tối đa các loại vũ khí hiện đại để lỡ đại nếu bị xâm lược thì còn có cơ hội chống đỡ với quân xâm lược trước khi được thế giới giúp đỡ hoặc một loại vũ khí nào đó như hóa học, vi trùng chẳng hạn để răn đe kẻ thù. Kiểu chiến tranh xâm lược kèm theo đe dọa sử dụng vũ khí hạt nhân như kiểu Chí Phèo Putin là một hình thức xâm lược mới trong thiên niên kỷ này và sự sợ sệt hy sinh chỉ làm cho những tên độc tài có cơ hội bành trướng lãnh thổ của chúng. Trước đây, vì lo sợ vũ khí hạt nhân nếu được phổ biến rộng rãi sẽ đưa tới nguy cơ các tên độc tài “miệt vườn” nổi máu điên sử dụng bừa bãi, giờ đây lại dẫn tới một nguy cơ khác: các tên độc tài nước lớn sử dụng chúng như một thứ răn đe khi chúng không đạt được mục tiêu xâm lăng lãnh thổ nước khác.

Cuộc chiến rồi sẽ kết thúc trong thời gian tới. Giờ đây người ta chỉ tính tới xem làm cách nào để tên đồ tể Putin đỡ mất mặt trong thất bại của cuộc chiến này. Cho dù kết thúc ra sao. Có một điều chắc chắn, thế giới trong tương lai sẽ thay đổi nhiều—đặc biệt là nước Nga hậu chiến tranh. Một cuộc chiến tranh lạnh sẽ khởi đầu giữa hai khối Tây phương và cộng sản. Để rồi để chế cộng sản đầu sỏ Trung cộng sẽ lập lại bài học lịch sử của Nga đã từng làm trong năm 1991.

Thế chế xã hội chủ nghĩa không tiến lên cộng sản chủ nghĩa như Marx suy đoán mà lại tiến lên độc tài toàn trị để rồi sau đó trở lại thành quốc gia thất bại về kinh tế. Quốc gia ấy chỉ chăm chút lo tăng cường sức mạnh quân sự hòng chinh phục thế giới nên không thể mang lại sự an bình hạnh phúc cho dân chúng. Nga đã từng là một quốc gia như vậy, và Trung cộng giờ đây cũng đang lập lại sai lầm lịch sử này của Nga cách nay hơn 30 năm.

Những nguy cơ khiến cả nhân loại có thể bị diệt vong do thay đổi khí hậu, do thiên tai động đất, giông bão lũ lụt ngày càng lớn, do các loại virus gây bệnh ngày càng đa dạng và nguy hiểm. Nhưng không quốc gia nào có ý tưởng hợp tác cùng chung sống trong hòa bình để tập trung khả năng đối đầu với các nguy cơ trên. Điều trớ trêu là, sinh mạng của nhân loại giờ đây hình như được giao phó cho các tên độc tài hoang tưởng quyết định.

(Tháng 10 /2022)

Tham khảo:

*<https://theconversation.com/russia-has-mobilized-for-war-many-times-before-sometimes-it-unified-the-nation-other-times-it-ended-in-disaster-191483>

**<https://baotiengdan.com/2022/09/28/cac-buc-anh-cho-thay-doan-xe-dai-10-dam-o-bien-gioi-nga-khi-nhieu-nguoi-chay-tron-lenh-tong-dong-vien/>

***<https://baotiengdan.com/2022/10/19/tat-ca-nam-gioi-o-matxcova-da-chay-dau-mat-roi/>

****<https://theweek.com/russo-ukrainian-war/1017205/what-would-actually-happen-if-putin-hits-ukraine-with-tactical-nukes>

NHỮNG NHÁNH THỜI GIAN

Tealan - K26/1

Khi tôi đặt bước chân đầu tiên đến nơi này, tôi chỉ thấy toàn nhiều hàng cây xanh cao bao quanh không thấy đâu là chân trời, có màu nắng hanh vàng bao phủ một nơi đầy gió mát. Nơi đây thuộc về vùng ngoại ô đèn đường không có, kê bên khu rừng của thành phố một vùng rất là nhà quê, xa phố thị nên thật là vắng vẻ yên tĩnh. Ở Mỹ không có đường hẻm, nhà nào cũng có con đường chạy xe trước mặt nhưng con đường trước nhà tôi rất ít nghe thấy xe qua lại, tôi cảm nghĩ như nhà mình trong một con hẻm buồn hiu. Vì bản tính thích cảnh đồng quê nên tôi đã quyết định chọn về đây. Thôi thì “ta đại ta tìm nơi vắng vẻ” cho thích hợp với ta vậy!

Vào những đêm trăng sao đầy trời, lần đầu nghe tiếng chó sói (coyote) hú trăng từ khu rừng sau nhà khiến tôi rợn mình. Các thú rừng hiền dữ hầu như có đủ cho rừng của nhiệt đới, thỏ hay đi ăn một mình, nai đi cả gia đình chúng ăn sạch cây lá không chừa thứ gì. Tôi nhẩn nại trồng lại vì làm vườn là thú vui của tôi!

Tiếng gà gáy từ một nhà nào đó gần quanh đây vọng lại!. Ít mấy khi nghe tiếng gà rừng gáy, mà lại thường hay nghe tiếng gáy của anh gà trống từ nhà ai nuôi trong xóm này, thiệt là lạ cứ nghe nó gáy hoài, mà lại gáy sáng buổi mới nói chớ, nó muốn gáy lúc nào thì gáy, sáng trưa chiều tối bất cứ lúc nào hể nghe tiếng nó gáy là luôn trập buổi. Vì lẽ không được giết gà để ăn

thịt thì nuôi con trống để nghe tiếng gáy cho vui với họ, hoặc có nhà nuôi toàn gà mái chỉ cốt chỉ đẻ đẻ trứng để ăn, trứng gà không có trống là ăn đủ bổ mà tránh không phạm tội sát sinh, nuôi trống mái ở chung một nhà sẽ sinh ra một đại gia đình gà, nuôi con mái đẻ để lấy trứng ăn hàng ngày. Có lẽ anh gà biết là anh sẽ không bao giờ có chị gà mái ở bên cạnh làm bạn tình cho nên tiếng anh gáy nghe vang vọng như tiếng thở dài của kiếp mãi làm con vạt cô đơn.

Nhớ lại hồi còn nhỏ khi về quê ngoại lúc nghỉ hè, có lần nghe tiếng gà gáy sáng buổi ngoại thường nhìn mông lưng ra hướng cánh đồng rồi nói, gà gáy khi trời xế bóng là xóm này có con gái bị chữa hoang! Ngoại tôi có vẻ lo vì bà còn hai người con gái trên mười tám tuổi rồi mà chưa ai có chồng.

Tôi không quan tâm xóm mình có con gái bị chữa hoang hay không, đó là chuyện thường ngày ở nước Mỹ này! Có nhiều người không muốn lấy chồng nhưng thích có con thì dễ dàng cùng “thức” với nhau làm tình là việc tự nhiên của con người như cần có trong đời sống như ăn và ngủ.

Ở ngoài kia người ta đang biểu tình đòi được quyền phá thai, đây cũng là một lý do hàng đầu cho hai đảng Lừa Voi đem ra tranh cãi tìm cách kiếm phiếu bằng cách tung tin giả vào chủ đề khác để hại nhau. Thiệt ra đề tài chống hay không phá thai đã xảy ra rồi, đã có những cuộc biểu tình lớn của mấy bà ở Wichita Kansas ở vào thời chống phá thai suốt mùa hè đầu thập niên thời của Bush cha, một bà đã bắn ông bác sĩ bị thương ở cánh tay ngay tại phòng làm việc phá thai của ông. Và cũng tại địa phương này thời Clinton, cũng chính ông bác sĩ đó đã bị ám sát chết ngay tại nhà thờ Tin Lành vào ngày ông làm nhiệm vụ trong nhà thờ của ông vào ngày chủ nhật. Bên Công Giáo kết án ông Bác Sĩ này chỉ vì tham tiền, có gia đình có sanh con mà đi giết bào thai nên bị giết chết thảm khốc. Thời đó cuối thế kỷ 20 là thời của mạng sống con người là trên hết. Thời của **Pro-Life!**

Bây giờ lại là thời thế kỷ 21 văn minh hơn, thời của **Pro-Choice!** Muốn giữ hay phá là quyền của nữ giới. Trong chính trường thời này là thời của đàn bà và da màu. Ôi, chỉ vì chuyện chống hay không phá thai của đàn bà mà ít nhiều làm rắc rối cả một quốc gia!

Tôi không hòa theo đám đông, lôi kéo thêm ai vào phe phái, quan niệm và hành động cá nhân của tôi đúng hay sai thì tôi biết rằng chỉ có một mình tôi chịu. Nếu tôi không đồng ý việc gì thì tôi không nói tại vì người này hay người kia nên tôi phải làm vậy! Đó là một cách lôi kéo người vào cùng bọn. Cho nên thì giờ của tôi dành cho những việc khác mà tôi cảm thấy hạnh phúc hơn! Cho nên có những loại tin mà tôi không biết trả lời sao nếu ai có hỏi.

Sự quan tâm của tôi dành cho những tin tức mà tôi cho là quan trọng hơn tôi cần biết và muốn biết, sau đó là phần giải trí, trên truyền hình đợi đúng giờ tôi qua **Jeopardy** mà coi, một chương trình học hỏi này đặt nhiều câu hỏi quá khó đối với người dốt như tôi, nó tựa như là **Đố Vui Để Học** mặc dù thực sự tôi có trả lời được đúng chỉ vài câu, nhưng tôi vẫn thích coi nó! Liên tiếp theo đó là **Wheel of Fortune** mà tôi gọi vui là bánh xe cà rem, hai chương trình này tôi không bỏ sót hơn ba mươi năm qua, ai gọi tôi giờ này thường là tôi sẽ gọi lại sau. Sau đó là tìm tới mục nào làm cho tôi cười, tôi thích được cười! Không có gì để cho mình cười thì tìm phim Cao Bồi nó không vướng vào tâm trí mình, không thì lên giường ngủ sớm. Rồi. Xong một ngày!

Đúng như người ta nói *“Hạnh phúc là sự vắng mặt của những khổ đau, những phiền toái”*